

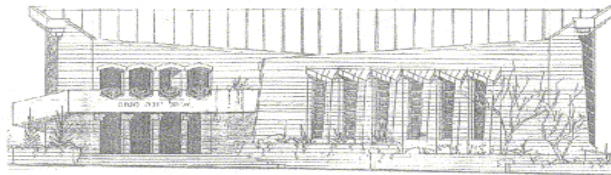
Ohel Yonah Menachem

Synagogue &
Community Center

Rabbi David Spektor

דוא"ל:

vaad@ohelyonah.com

אוהל יונה מנחם

בית כנסת
ומרכז קהילתי

הרב דוד ספקטור

אתר אינטרנט:

www.ohelyonah.com

דברים ליום הזכרון לשואה ולגבורה תשע"א בישיבת ראשית

מאת הרב דוד ספקטור

זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עַמְלֶק (דברים כה, יז) ולא פחות מזה: זכור את אשר עשו בני ובנות ישראל באותן שנים שעמלק הנאצי השמיד שליש מעמנו.

השנה מוקדש הערב לנשים בשואה. האשה נקראת בעולם בטעות המין החלש, אבל בעם ישראל היא נקראת: 'אשת חיל'. ואני עומד הערב לפניכם בזכות שלוש נשות-חיל בשואה: אמי, סבתי והסבתא רבא עליהן השלום. אמי בהיותה בגיל 12 גרה עם הוריה באנטוורפן בבלגיה. יום אחד בתחילת השואה הלכה לבקר את הסבא וסבתא שלה, הורי אביה. בזמן הביקור היו דפיקות בדלת והנאצים באו לקחת את הסבא והסבתא לאושוויץ, וגם את הילדה בת ה-12. בתוך הבהלה נזכרה הסבתא ואמרה לאמי באידיש: יש לך קוויטל, פתק שאת פטורה מזה. תראי להם, לחיילים. אמי הילדה בת ה-12 הראתה את הפתק לחיילים והם צעקו עליה בגרמנית: הרויס הרויס, החוצה! החוצה! וכך אמי ניצולה והיא רצה מבוהלת לבית הוריה. האם לא על הסבתא רבה שנספתה עם הסבא רבה באושוויץ הי"ד נאמר במשלי (יד, א): חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בֵּיתָה. בזכות החכמה והתושייה שלה, אני עומד כאן היום בארץ ישראל. על הפתק הזה שהציל את חיי אמי היה כתוב שהיא אזרחית אנגלית, אף שלא היתה מעולם באנגליה. וזה מפני שאביה, סבי נולד באנגליה. וכיון שהיו הרבה אזרחים גרמנים בלונדון בתחילת המלחמה, הקפידו הגרמנים מאד לא לפגוע באזרחים האנגלים באירופה, אפילו שהם היו יהודים, על מנת שלא יפגעו האנגלים באזרחים הגרמנים באנגליה. לכן משך שנות השואה אמי וסבתי גרו בתוך הרובע היהודי בידיעת הנאצים והן היו כנראה היהודיות האחרונות ברובע שלא הובלו להשמדה לאושוויץ כמו שאר המשפחה ויהודי בלגיה. אביה, סבי נלקח למחנה לשבויי מלחמה באוסטריה ואחרי שחזר משם בסוף השואה האריך ימים עד מעל מאה שנה. משך שנות החושך גרו אמי וסבתי לבד ברובע היהודי באנטוורפן שהתרוקן לגמרי וכל שבועיים הסבתא הלכה למטה של הגסטאפו לחתום נוכחות שהיא לא ברחה משם.

בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל ממצרים. כך היה בגלות הראשונה וכך בכל דור ודור שעומדים עלינו לکلותינו. העוצמה הפנימית מועברת מנשות ישראל במצרים, מפועה ושפרה, מיוכבד ומרים לנשות ישראל בכל דור ודור. כנגד גזרת בְּיָלְדָן אֶת הַעֲבָרִיּוֹת וְרָאִיתָן אִם בֵּן הוּא וְהִמָּתֵן אֹתוֹ, קיימו נשות ישראל ממצרים ועד הנה ובמיוחד בשנות החושך של השואה וְתִירָאן אֶת הָאֱלֹהִים וְתַחֲיֶין אֶת הַיְלָדִים.

נסיים במכתבה של אשה גדולה בישראל, חיה פלדמן הי"ד מקראקא. לפני שעלתה על המוקד היא כתבה מעין צוואה: "איני יודעת מתי מכתב זה יגיע לידיכם, (אבל) כשמכתב זה יגיע לידיכם כבר לא אהיה בין החיים. אנחנו כאן 93 בחורות מגיל 14 עד 22, כולנו חניכות בית יעקב. ביום 27 ביולי באו סוכני הגסטאפו, הוציאו אותנו מדירתנו והשליכו אותנו לחדר חשוך. יש לנו רק מים לשתות. הבחורות הצעירות מפחדות מאד, אבל אני מנחמת אותן, כי עוד נתראה ונהיה ביחד עם אמנו שרה. אתמול הוציאו אותם מחדר החשוך ורחצו אותנו. הגרמנים אינם יודעים כי המרחץ שנתנו לנו, היתה טבילה לפני מותנו. היום הננו כולנו יחד, אומרות וידוי כל היום. אין אנו מפחדות מכלום. יש לנו (רק) בקשה אחת מכם: אמרו קדיש אחרי 93 בנות ישראל. עוד מעט נהיה עם שרה אמנו." (אני מאמין 54-55) ואנחנו הערב, ביום הזיכרון לשואה ולגבורה תשע"א, כאן במדינת ישראל, נקיים את הצוואה שלה ונאמר על אותן 93 בנות ישראל ועל ששת מיליוני בני ובנות ישראל שעלו בסערה השמימה בשואה הנוראה, עכשיו קדיש.